

El Pla de Ciutat i el futur

Una estranya moda, probablement interessada, ha fet proliferar darrerament els anomenats plans estratègics, destinats a definir i orientar determinades parcel·les de futur. Pastats sovint de manera artificial en els laboratoris de les mateixes empreses consultores, i a vegades sospitosament semblants entre ells, aquests plans han costat en cada cas molts diners, i han anat a parar, amb lamentable freqüència, al fons dels calaixos de llurs promotors, sense haver-los donat cap dels serveis que enlluernadorament els prometien.

Amb aquest teló de fons, era lògic posar-se a tremolar quan l'Ajuntament de Girona va decidir també posar en marxa un pla estratègic, que, ja d'entrada, va haver de batejar com a Pla de Ciutat perquè no es confongués amb tants altres. Però el començament va ser bo: l'equip va treballar directament sobre el terreny, es va crear un consell directiu format per deu entitats i es van integrar en un consell general nombrosos col·lectius ciutadans. Col·lectius, val a dir-ho, no gaire vius, però que eren, al capdavant, els existents. Així, la llarga fase d'elaboració del Pla va aconseguir molta participació i va provocar una mobilització de persones inhabitual a Girona en accions d'aquesta mena.

En una de les fases següents es va fixar l'objectiu central del Pla, grandiloqüent i imprecís, acompanyat de cinc línies que intentaven fer-lo baixar al terreny de les realitats concretes, però que també es mantenien en el nivell de les formulacions etèries.

Aquest conjunt de bones paraules i de millors intencions configura, més que un veritable programa de futur, la imatge utòpica d'una Girona ideal: vertebrada físicament i econòmicament amb l'entorn, ben avinguda amb el medi natural, cohesionada i oberta socialment, consolidada com a centre d'educació i de cultura, i llançada definitivament pel camí del progrés. Aquest projecte de ciutat sembla tret més d'un manual teòric que del conjunt de materials aportats per la reflexió col·lectiva.

I és justament a causa d'aquest plantejament que poden sorgir dificultats en la darrera fase del Pla, que ara comença: la de la seva impulsió. Si el projecte dibuixat és genèric i abstracte, el ciutadà corrent no sabrà on agafar-se i li costarà de trobar alguna proposta concreta que estimuli la seva il·lusió i el seu desig de participació. El ciutadà, com és sabut, no s'acostuma a moure pels grans principis, ni per les realitats difícilment abastables, sinó que ho fa per les petites qüestions que li són properes, que l'afecten i que es veu amb cor d'ajudar a resoldre. Si aquestes no apareixen clarament en la formulació del Pla, costarà molt que s'engresqui personalment en la tasca de la seva plasmació real.

És hora, doncs, de triar, d'entre la vasta panoràmica de camins que el Pla ofereix, algunes iniciatives de fesomia ben precisa que puguin ser efectivament executades en un termini raonable i que connectin amb aspiracions i inquietuds reals de persones o grups determinats. Aquests poden ser els motors d'impulsió que arrossequin progressivament els vagons d'altres col·lectius i que arribin a posar en marxa, poc a poc, el tren de l'interès general per la nova Girona. L'encert en la tria d'aquestes accions serà la pedra de toc del Pla i la penyor del futur de la ciutat en la direcció que a través d'ell s'ha assenyalat.